

[Industriministeren]

Gennem en fornuftig, langsigtet og målrettet erhvervspolitik kan vi også yde vores bidrag til, at der skabes vækst i dansk erhvervsliv, så vi kan få nedbragt arbejdsløsheden. Det er den afgørende udfordring for det danske samfund i 1990'erne og dermed også for såvel os politikere som erhvervslivet selv. Jeg fornemmer, at der her i Tinget er en bred forståelse for de målsætninger. Det bør også afspejle sig i et bredt og fordomsfrit samarbejde på dette vigtige område.

*Forhandling***Nyrup Rasmussen (S):**

Jeg vil gerne takke ministeren for redegørelsen, som på det overordnede plan, synes jeg, fortjener den anerkendelse, at der i noget af ordvalget var lagt op til – sådan fortolkede jeg det – en beredvillighed til nytænkning. Det er der sandelig også behov for. Der er behov for det, fordi vi nu har to ganske spændende nye rapporter.

Vi har for det første den rapport, som jeg omtalte i min begrundelse for forespørgselsdebatten, fra Industri- og Handelsstyrelsens nedsatte gruppe, der klart i sin konklusion påviser, at internationaliseringsgraden for danske virksomheder i dag giver et meget spredt billede. Der er en række virksomheder, der er nået ganske langt i den nødvendige internationaliseringsproces, men der er sandelig også mange, især blandt de små og mellemstore virksomheder, hvor det kniber gevaldigt med internationalisering. Her savnede jeg hos ministeren konkrete forslag til konkrete initiativer med hensyn til, hvordan vi kan løfte internationaliseringsprocessen.

Det forekom mig også, at der i regeringens opfattelse er en hovedtendens, der går på, at hvis blot den generelle konkurrenceevne bliver forbedret, skal resten såmænd nok gå af sig selv. Det må jeg nok sige. Det forekommer mig at være en noget letsindig grundholdning. Sagen er jo, at vi netop i kraft af vores erhvervsstruktur har behov for et godt samspil mellem en effektiv, målrettet og konsekvent fastholdt langsigtet erhvervspolitik på den ene side og på den anden side et serviceapparat, der på fornuftig måde kan spille sammen med de mange små og mellemstore virksomheder.

Kort sagt synes jeg, at der såvel i meldingerne fra Erhvervsudviklingsrådet som i den nye rapport fra Industri- og Handelsstyrelsen klart påvises en række uomgængelige konklusioner.

For det første: Karakteristikken af dansk erhvervsliv lige nu er mildt sagt ikke god. Jeg vil med den gammeldags karakterskala, jeg kan huske fra min egen fortid, kalde det for noget, der i bedste fald ligner mg ÷ eller g + eller deromkring, forstået på den måde, at der mangler klare, fastholdte mål i dansk erhvervspolitik.

Ser vi på dansk erhvervspolitik i perioden fra 1984 og frem til nu, har vi et billede af en siksak-kurs, hvor programmer er blevet udskiftet med nye programmer i et tempo og i en hast, der næsten kan give hjertebanken. Må jeg bare nævne, at vi i den periode er oppe på i alt 58 forskellige erhvervsfremmeordninger og at vi har haft en korttidsudskiftning, som i tempo ligner et korttidsmaratonløb. 44 forskellige ordninger er stoppet, 57 nye ordninger er indført siden 1983-84, og samtidig har vi, som jeg sagde det, haft en vækst i det totale antal af ordninger.

Vi har et erhvervspolitisk kludetæppe i dag, der for den enkelte virksomheds ledere og for medarbejderne på de enkelte virksomheder må fremtræde som et ukoordineret og meget vaskeligt gennemskueligt billede. Derfor håber jeg, vi i dag kan få omridset af i det mindste den tilkendegivelse, at vi har brug for større sammenhæng og et større servicebillede over for virksomhederne, som gør det muligt for virksomhederne at få en hurtigere og mere sammenhængende servicering gennem erhvervspolitikken.

Jeg synes også, jeg mangler en klar prioritering, der fastholdes over en længere årrække. Jeg så også gerne ministeren kommentere det grundsyn, der vel må være bærende i en effektiv erhvervspolitik: at fastholde nogle klare prioriteringer og over en årrække nogle klare ordninger, ellers virker de jo ikke. Jeg synes, vi har en tendens til herinde politisk og også i vores erhvervspolitiske tænkning at sige: Fint, nu laver vi et nyt lille program i 1992 og 1993, og så laver vi et nyt lille ekstraprogram i 1994 og 1995. Sådan fungerer det virkelige liv ikke. Vi er nødt til at grave bagved og gennem nøje analyser se på, hvad det egentlig er, der er behov for i vekselvirkningen mellem den offentlige og den private sektor.